ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **Ing. P. V.**, zastoupeného JUDr. Petrem Holým, akvokátem, se sídlem Na Kozačce 7, Praha 2, proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Vítězné náměstí 5, Praha 6, adresa pro doručování: Ministerstvo obrany, sekce legislativní a právní, odbor pro právní zastupování, se sídlem náměstí Svobody 471/4, Praha 6, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. března 2014, č. j. MOCR 40662-4/2013-1304, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. prosince 2015, č. j. 11 Ad 11/2014 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 22. prosince 2015 č. j. 11 Ad 11/2014-28 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 4. března 2014, č. j. MOCR 40662-4/2013-1304 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí zástupce náčelníka Generálního štábu – ředitele Společného operačního centra Ministerstva obrany ze dne 21. listopadu

2013, č. j. MOCR 40662-2/2013-1160 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) o zamítnutí žádosti žalobce a nevyhovění návrhu na přerušení řízení.

[2] Výše zmíněnou žádostí ze dne 9. listopadu 2004 stěžovatel uplatňoval nárok na doplacení částky 49.616 USD, jehož oprávněnost spatřoval v souvislosti s vykonanou službou vojenského pozorovatele v rámci mise v Iráku na základě zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, a s odkazem na rozhodnutí ministra obrany ze dne 5. srpna 2004 č. j. 10161/2004-8764, o přiznání nároku vojenským pozorovatelům na příplatek v cizí měně. Při zkoumání, zda je nárok vznesený stěžovatelem vymahatelný, dospěl prvoinstanční orgán k závěru, že předmětný nárok je již promlčen z důvodu vzniku v období od 24. srpna 1995 do 2. září 1996 a od 14. ledna 1998 do 28. ledna 1999, a tudíž tříletá promlčecí lhůta dle občanského zákoníku uplynula nejpozději v březnu 2002. Žadatel mohl uplatnit svůj nárok v době, kdy vznikl nebo vznikal, a případně kdykoliv před promlčením. Protože tak neučinil, došlo k promlčení jeho nároku.

[3] Žalovaný se v odvolacím rozhodnutí s tímto názorem ztotožnil a uzavřel, že s ohledem na uplynutí promlčecí doby nelze stěžovateli z předmětného období přiznat jakýkoli uplatňovaný nárok. Stěžovatelovo odvolání proto zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[4] Žalobce se následně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného žalobou podanou k městskému soudu. Městský soud shledal žalovaného námitku promlčení za řádně uplatněnou, přestože ji stěžovatel napadl námitkou údajného rozporu s dobrými mravy. Městský soud této námitce nepřisvědčil. Považoval za rozhodné, že stěžovatel se začal zaplacení příplatku domáhat až poté, co v roce 2004 došlo k přehodnocení dosavadního stanoviska Ministerstva obrany o nemožnosti vyplácení uvedeného příspěvku vojákům vykonávajícím funkci vojenského pozorovatele v misích mezinárodních organizací. Poukázal na to, že stěžovateli objektivně nic nebránilo v tom, aby své právo na zaplacení zvláštního příplatku uplatnil včas. Autorita Ministerstva obrany jakožto ústředního orgánu státní správy ani skutečnost, že žalovaný, jakožto služební funkcionář, je ve vztahu k žalobci ve služebně nadřazeném postavení, mu nemohla nikterak bránit v tom, aby se zaplacení zvláštního příspěvku domáhal před uplynutím promlčecí doby, pokud měl za to, že mu právo na zaplacení tohoto příplatku náleží. Konstatoval, že projednávaná věc není výjimečným případem, jenž by odůvodňoval odepření práva uplatnit účinně námitku promlčení, a proto žalobu stěžovatele zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti výše uvedenému rozsudku městského soudu podal stěžovatel dne 8. ledna 2016 kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozsudku městského soudu tkvící v nesprávném právním posouzení věci, neboť dle jeho názoru předmětná situace odpovídá výjimečnému stavu, za kterého je možné zasáhnout do principu právní jistoty a odepřít právo uplatnit námitku promlčení pro rozpor s dobrými mravy. I přesto, že byly stěžovatelovy shodné námitky ze žaloby již vyvráceny a odůvodněny městským soudem,

tak nadále tvrdí, že uplynutí promlčecí doby nezavinil, neboť se v dobré víře řídil oficiálním výkladem zákona č. 143/1992 Sb. ze strany „samotného autora“, tedy České republiky. Namítá, že jednal s důvěrou ve stát, resp. jeho příslušný orgán. Poukazuje na to, že odmítnutí jeho nároku zapříčinilo nabourání principu právní jistoty, který v sobě zahrnuje i důvěru ve stát a jeho orgány, jakož i princip spravedlnosti. Stěžovatel sice neměl žádné pochybnosti o oficiálním výkladu zákona, namítá, že to však nelze srovnávat se situací, kdy zaměstnavatel nezaplatí zaměstnanci mzdu, kterou mu platí každý měsíc a která mu nepochybně náleží, a poté zaměstnanec zapomene svůj nárok uplatnit.

[7] Zánik nároku stěžovatele by tak byl nepřiměřeně tvrdým postihem, neboť žalovaný vytvořil nespravedlivou situaci tím, že zpětně od určitého data některé promlčené nároky přiznal a vyplatil, a to tak, že datum 1. prosince 1999 doslova „vystřelil od boku“. S tímto datem se však ve vztahu k předmětnému nároku neváže žádná významná událost, a pokud žalovaný odkazoval na nabytí účinnosti nového zákona o vojácích z povolání, je třeba zdůraznit, že ten se daného problému vůbec nedotýká. Je tudíž toho názoru, že zánik jeho nároku na příspěvek v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem, ve srovnání s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel připustil, že mu je známo, že správní soudy v obdobných případech jeho kolegům nevyhovují. Přesto kasační stížnost podává kvůli vyčerpání všech vnitrostátních opravných prostředků, aby se mohl obrátit na Evropský soud pro lidská práva.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti znovu uplatňuje stejné námitky jako v řízení před městským soudem, a proto pouze odkázal na svá dřívější vyjádření. Vzhledem k tomu, že vyjádření žalovaného neobsahovalo žádné nové skutečnosti či argumenty, Nejvyšší správní soud je nezasílal stěžovateli na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvod kasační stížnosti, jak jej stěžovatel obsahově vymezil, se opírá o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že ve skutkově a právně obdobných věcech rozhodl již v řízení vedených pod sp. zn. 3 Ads 83/2013, 3 As 262/2014 či 2 As 4/2015. Argumentace tehdejších stěžovatelů se přitom podstatným způsobem nelišila od té, již stěžovatel vznesl v nynějším řízení. Nejvyšší správní soud také podotýká, že závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem aproboval i Ústavní soud (srov. usnesení ze dne 2. února 2015 sp. zn. IV. ÚS 3138/14 nebo ze dne 31. srpna 2015 sp. zn. II. ÚS 2097/15, dostupné z http://nalus.usoud.cz).

[13] Co se týče nyní projednávané věci, nárok stěžovatele na zvláštní příplatek ve výši 49 616 USD měl vzniknout v souvislosti s jeho působením jako vojenského pozorovatele v zahraničí v období od 24. srpna 1995 do 2. září 1996 a od 14. ledna 1998 do 28. ledna 1999. Nárok na příplatek v cizí měně tak vznikl stěžovateli podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 143/1992 Sb., které v rozhodném znění znělo následovně: *„Příslušníku ozbrojených sil vyslanému v rámci jednotky mírových sil mimo území České republiky se po dobu působení v zahraničí poskytne zvláštní příplatek v jiné než české měně za podmínek a ve výši stanovených prováděcím předpisem vydaným podle § 23."* Tímto prováděcím předpisem bylo nařízení vlády č. 79/1994 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ozbrojených sil, bezpečnostních sborů a služeb, orgánů celní správy, příslušníků Sboru požární ochrany a zaměstnanců některých dalších organizací (služební platový řád), podle jehož ustanovení § 10 odst. 8 v rozhodném znění platilo, že *„vojáku z povolání, který je vyslán v rámci jednotky mírových sil k účasti na mírových operacích Organizace spojených národů, se poskytuje po dobu působení v zahraničí místo příplatku podle odstavce 3 nebo 7 příplatek ve výši 700 USD až 3000 USD měsíčně. Podmínky pro určení výše příplatku v rámci tohoto rozpětí stanoví a výši příplatku vojáku z povolání určí ministr obrany."*

[14] Žalovaný ovšem dospěl k závěru, že nárok stěžovatele byl promlčen, přičemž tuto úvahu aproboval i městský soud. Městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. července 2014 č. j. 3 Ads 83/2013 - 39, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že pro otázky promlčení je třeba na případ aplikovat obecnou tříletou lhůtu podle § 101 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, která v tomto případě marně uplynula. Pro úplnost zde Nejvyšší správní soud poznamenává, že v rozsudku ze dne 27. května 2015 č. j. 2 As 4/2015-26 druhý senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že promlčení práva na výplatu zvláštního příplatku náležejícího příslušníku ozbrojených sil vyslanému v rámci jednotky mírových sil mimo území České republiky je třeba posuzovat podle § 9 zákona č. 480/1992 Sb., o hmotném zabezpečení vojáků a žáků škol ozbrojených sil a jejich odpovědnosti za škodu. Je však na místě poznamenat, že promlčecí lhůta je i podle posledně jmenovaného ustanovení tříletá a že stěžovatel délku promlčecí lhůty v kasační stížnosti nijak nerozporoval.

[15] Stěžovatelem uplatněné námitky lze rozdělit do dvou skupin. V první řadě stěžovatel namítal, že uplatnění námitky promlčení žalovaným bylo v rozporu s dobrými mravy, neboť promlčení stěžovatelova nároku zapříčinil sám žalovaný svým ustáleným výkladem. V druhé stížnostní námitce stěžovatel namítal, že byl diskriminován, neboť žalovaný jako rozhodné datum pro zpětné přiznání některých promlčených práv stanovil 1. prosinec 1999, přičemž toto datum podle stěžovatele žalovaný „vystřelil od boku". Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že obě námitky jsou nedůvodné.

[16] Co se týče první námitky, sám žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že Ministerstvo obrany do 5. srpna 2004 zastávalo výklad, podle něhož byl předmětný příplatek poskytován toliko vojákům z povolání, kteří byli v rámci české jednotky vysláni do jednotky mnohonárodních sil mimo území České republiky. Podle takového výkladu naopak nárok na příspěvek nesvědčil vojákům, kteří s diplomatickými pasy vykonávali službu v zahraničí jako pozorovatelé v misích OSN, OBSE či ZEU, neboť byli individuálně předáváni do dispozice mezinárodních organizací. Účast v pozorovatelských misích vycházela z principu dobrovolnosti. V roce 2004 ovšem došlo ke změně přístupu a v důsledku novely rozkazu ministra obrany č. 49/2003 – Poskytování zvláštního příplatku

v jiné než české měně v rezortu Ministerstva obrany – dosáhli na příspěvek i vojáci vykonávající službu v zahraničí jako pozorovatelé v misích jmenovaných mezinárodních organizací. Co se týče promlčení nároků na předmětný příspěvek, žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že ministr obrany dospěl k závěru, že námitka promlčení bude uplatňována vůči všem nárokům, jejichž splatnost nastala před 1. prosincem 1999, přičemž toto datum se váže k nabytí účinnosti zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, kterým došlo k zásadnímu přehodnocení dosavadních služebních vztahů vojáků z povolání.

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uplatnění námitky promlčení v nyní projednávané věci nepředstavovalo rozpor s dobrými mravy. Vztahem námitky promlčení a korektivu dobrých mravů se v různých kontextech zabývaly české vrcholné soudy. Zejména lze poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 6. září 2005, sp. zn. I. ÚS 643/04 (N 171/38 SbNU 367) a nález ze dne 25. května 2011, sp. zn. IV. ÚS 2842/2010 (N 101/61 SbNU 527), v nichž Ústavní soud obecně vymezil podmínky pro uplatnění korektivu dobrých mravů vůči námitce promlčení takto: *»Námitka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace, že uplatnění této námitky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, vůči němuž by zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Zásada souladu práv, resp. jejich výkonu s dobrými mravy představuje významný princip, který v odůvodněných případech dovoluje zmírňovat tvrdost zákona a dává soudci prostor pro uplatnění pravidel slušnosti (ekvity). Pojem „dobré mravy“ nelze vykládat pouze jako soubor mravních pravidel užívaných jako korektiv či doplňující obsahový faktor výkonu subjektivních práv a povinností, ale jako příkaz soudci rozhodovat v souladu s ekvitou, což ve svých důsledcích znamená nastoupení cesty nalézání spravedlnosti.«* Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 8. února 2011, sp. zn. 21 Cdo 85/2010 posuzoval uvedený problém v kontextu promlčení pohledávky ze smlouvy o půjčce a dospěl k následujícímu právnímu názoru, který výstižně charakterizuje podmínky pro uplatnění korektivu dobrých mravů na námitku promlčení: *„Dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se příčilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.“*

[18] Ke sporné otázce se vyjádřil také Nejvyšší správní soud, a to ve věci obdobné nyní projednávanému případu. V citovaném rozsudku č. j. 3 Ads 83/2013 - 39 uvedl: *»Stěžovatel ony výjimečné okolnosti uplatnění svého práva na přiznání zvláštního příplatku za službu v zahraniční misi spatřuje zejména v tom, že uplynutí promlčecí doby nezavinil, neboť se v dobré víře řídil oficiálním výkladem zákona č. 143/1992 Sb. ze strany „samotného autora“, tedy České republiky, a jednal tedy s důvěrou ve stát, resp. jeho příslušný orgán. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že je třeba odlišovat oficiální výklad práva a výklad orgánu aplikujícího právo jako dvě různé formy výkladu odlišované jednak podle subjektu, který výklad*

podává, a jednak podle závaznosti takového výkladu (srv. k tomu Harvánek, J. a kol. Právní teorie. *Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o, 2013, s. 314 – 317). Výklad zaujatý žalovaným a posléze jím také změněný byl výklad interního charakteru zavazující služební orgány, které rozhodují v řízení ve věcech služebního poměru a také platových poměrech příslušníků ozbrojených sil. Ani tak ovšem nelze tento výklad chápat jako výklad „samotného autora" (tzn. autentický výklad), neboť v současné době v České republice není standardně takový výklad práva podáván, přičemž aby se jednalo o autentický výklad, musel by ho podávat sám normotvůrce, tedy orgán, který danou právní normu vydal, nikoliv jakýkoliv jiný orgán státu. Oficiální výklad Ministerstva obrany však nebyl žádným způsobem závazný pro samotného stěžovatele, který není služebním orgánem, tedy orgánem aplikace práva. Pro stěžovatele byl závazný až výklad zaujatý služebními orgány při rozhodování o jeho nároku na zvláštní příplatek, neboť v tomto případě se již jednalo o výklad orgánu aplikace práva, který je pro adresáty individuálních právních aktů relativně závazný (inter partes). Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s názorem městského soudu, že stěžovatele nijak nechránil princip legitimního očekávání či oprávněné důvěry v tento výklad práva, jakkoliv byl zastáván jeho nadřízenými, a stěžovatel se mohl u soudu domáhat svého práva i proti tomuto výkladu. Změnu oficiálního výkladu právní úpravy tedy nelze považovat za důvod pro omezení práva na uplatnění námitky promlčení vůči nároku stěžovatele.*« Nejvyšší správní soud nemá v nyní řešené věci důvodu se od závěru přijatého třetím senátem odchylovat. Také v této věci platí, že stěžovateli nic nebránilo brojit proti výkladu zastávanému Ministerstvem obrany u nezávislého soudu, který v souladu s principem dělby moci a s čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky pochopitelně nebyl a není vázán interním výkladem Ministerstva obrany. Ostatně sám Ústavní soud v obdobné věci naznal, že se jednalo „*o výklad interního charakteru, zavazující služební orgány, které rozhodují v řízení ve věcech služebního poměru a také o platových poměrech příslušníků ozbrojených sil, nikoliv o výklad bezprostředně závazný pro stěžovatele.*" (usnesení Ústavního soudu ze dne 31. srpna 2015 sp. zn. II. ÚS 2097/15).

[19] Nejvyšší správní soud shledal lichou i druhou námitku stěžovatele. Postup, kdy žalovaný uplatňuje námitku promlčení vůči všem nárokům, jejichž splatnost nastala před 1. prosincem 1999, nelze bez dalšího označit za diskriminační. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku č. j. 3 Ads 83/2013 - 39: „*Jde ovšem primárně o uplatnění civilního institutu promlčení na veřejnoprávní nárok ze služebního poměru, takže právní otázka zde není čistě veřejnoprávní, ale je třeba zohlednit i východiska soukromoprávní. Uplatnění námitky promlčení je subjektivním právem, nikoliv však povinností žalovaného. Pokud se žalovaný rozhodl v určité skupině případů námitku promlčení uplatnit, a v jiných nikoliv, nic mu v tom ze soukromoprávního pohledu nebrání. To však bez dalšího nepochybně neplatí z pohledu uplatňování základních zásad služebního poměru (§ 2 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb. účinného od 1. 12. 1999), podle nichž jsou služební orgány povinny zajišťovat rovný přístup a rovné zacházení se všemi uchazeči o povolání do služebního poměru a se všemi vojáky při vytváření podmínek výkonu služby, zejména pokud jde o odbornou přípravu a dosažení služebního postupu, odměňování, jiná peněžitá plnění a plnění peněžité hodnoty. Žalovaný v tomto ohledu měl zjevně snahu svůj postup objektivizovat stanovením určité časové hranice (1. 12. 1999 – den nabytí účinnosti nové úpravy služebního poměru zákonem č. 221/1999 Sb.).*" Postup žalovaného v obdobných případech ostatně aproboval i Ústavní soud (viz usnesení ze dne 31. srpna 2015 sp. zn. II. ÚS 2097/15, bod 12, nebo ze dne 2. února 2015 sp. zn. IV. ÚS 3138/14).

[20] Nejvyšší správní soud, nemaje důvodu se odchylovat od závěrů dříve vyslovených třetím senátem, dospěl i v nyní projednávané věci, že nedošlo k diskriminaci stěžovatele. Žalovaný svým rozhodnutím v oblasti veřejné správy rozhodoval o subjektivním právu stěžovatele, a proto byl vázán základními zásadami činnosti správních orgánů včetně zásady předvídatelnosti (§ 2 odst. 4 *in fine* zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že žalovaný *prima facie* nezvolil diskriminační kritérium. Správní orgány v nyní projednávané věci uplatnily námitku promlčení v souladu s obecně formulovaným časovým kritériem založeným na objektivní události – nabytí účinnosti zákona o vojácích z povolání. Volbě tohoto časové okamžiku navíc nelze upřít jisté *ratio* spočívající v tom, že daný zákon představoval předěl v úpravě právních poměrů vojáků z povolání, neboť tento zákon upravil služební poměr vojáků v reakci na do té doby roztříštěnou právní úpravu uvedených otázek a na vstup ČR do NATO nově a komplexně (srov. obecnou část důvodové zprávy k zákonu o vojácích z povolání, dostupná na www.psp.cz). Nelze proto říci, že by správní orgány jednaly svévolně či zjevně nerozumně. Sám stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl navíc žádný důvod, proč by mělo žalovaným zvolené rozlišovací kritérium odvislé od nabytí účinnosti zákona o vojácích z povolání vést ve svém důsledku k jeho nepřímé diskriminaci.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů uzavírá, že kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. posoudil jako nedůvodnou a zamítl ji.

[22] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který měl úspěch ve věci, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu ani nebyly přiznány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu